

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

CSA, spol. s r.o., IČ 619 72 380,
se sídlem Masná 1850/4, 702 00 Ostrava,
zastoupena advokátem Mgr. Janem Seidelem,
se sídlem Přístavní 531/24, 170 00 Praha 7,

proti
žalované

Rada pro veřejný dohled nad auditem,
se sídlem Vodičkova 1935/38, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2021, č. j. RVDA-1730/2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím žalované ze dne 22. 11. 2021, č. j. RVDA-1730/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Výkonného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výboru Komory auditorů České republiky (dále jen „výkonný výbor“) ze dne 6. 9. 2021, č. j. 1749/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni pozastaven výkon auditorské činnosti do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým skončí trestní stíhání, zahájené vůči ní usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 7. 2020, č. j. NCOZ-2268-1276/TČ-2016-417404-H, pro podezření ze spáchání zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. V první žalobní námitce žalobkyně namítla, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v závažných procesních vadách, neboť **výkonný výbor v daném složení nemohl být usnášeníschopný**. Závěry žalované v tomto směru jsou nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Žalobkyně uvedené rozvedla v tom směru, že podle § 134 odst. 2 věta před středníkem zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) je kolegiální orgán způsobilý se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jeho členů, přičemž výkoný výbor má 14 členů [§ 34 odst. 2 věta první zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o auditorech“ či „ZoA“)]. Žalobkyně již v řízení před žalovanou namítala, že **sedmi členům výkoného výboru zanikla funkce dne 21. 11. 2020** uplynutím funkčního období. Sněm, který se měl konat dne 19. 11. 2020 a zvolit nové členy a náhradníky, byl zrušen. Jelikož všechny úkony v řízení tak byly činěny výborem ve složení, které vylučovalo jeho usnášeníschopnost, jsou tyto úkony i samotné řízení nezákonné, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 74/2010-173 a ze dne 21. 10. 2004, č. j. 5 A 125/2002-73. Žalovaná se však ztotožnila s názorem Komory, že se dotčeným členům výboru funkční období prodloužilo podle § 20 odst. 1 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastníci se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen tzv. „lex covid“). Podle názoru žalobkyně je tento výklad mylný a k prodloužení funkčního období nemohlo dojít, neboť práva a povinnosti podle tohoto zákona vznikají jen v době trvání mimořádného opatření při epidemii, v jehož důsledku je znemožněno nebo podstatně znesnadněno konání zasedání orgánu právnické osoby (§ 18 lex covid), což v daném případě nebylo splněno. S ohledem na výjimky v nařízených mimořádných opatřeních nebylo konání sněmu znemožněno či podstatně znesnadněno.
4. Žalobkyně poukázala na to, že Komora je veřejnoprávní osobou zřízenou zákonem a na zasedání jejích orgánů se nikdy nevztahovala omezení hromadných akcí ani volného pohybu osob. Okruhem účastníků sněmu je nadto nikoliv veřejnost, nýbrž jen auditoři a vybrané další osoby. Jednací řád sněmu již v dané době upravoval nástroje pro minimalizaci osobního kontaktu mezi účastníky (prosté písemné pověření jiného statutárního auditora k účasti, možnost elektronického hlasování). Lex covid navíc umožňoval distanční rozhodování (§ 19 odst. 1) a Komora auditorů tuto možnost (opožděně) využila při vyhlášení XXVII. Sněmu na termín 10. 5. 2021. Proto je rozhodnutí žalobkyně v tomto směru zcela nepřezkoumatelné. Žalovaná v rozhodnutí neoznačila žádné konkrétní mimořádné opatření při epidemii ve smyslu § 20 odst. 1 lex covid, které by konání sněmu Komory auditorů

bránilo. Pouze obecně zmiňuje mimořádná opatření omezující volný pohyb a shromažďování osob a zakazující činnost zařízení poskytujících za úplaty konferenční prostory.

5. Žalobkyně nerozumí tomu, jak byly podle žalované omezeny „související administrativní kroky“, pokud nejde pouze o rozsah restrikcí k datu konání sněmu. Nespecifikuje ani, k jakému datu by podmínka trvání mimořádného opatření při epidemii měla být hodnocena, když rozhodnutí související s konáním sněmu nelze podle ní přijmout a provést „ze dne na den“. O zrušení sněmu bylo rozhodnuto 2. 11. 2020, s tím, že žádné mimořádné opatření ke dni 2. 11. 2020, poté ani předtím nezakazovalo volný pohyb ani shromažďování osob za účelem výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinností veřejného funkcionáře. Žádná z mimořádných situací se na danou situaci nevztahovala.
6. Podle žalované je možnost elektronického hlasování předpokládána pro využití v rámci prezenčního sněmu. Podle žalobkyně to však nevylučuje její využití při distančním sněmu. Žalovanou uváděná potřeba předložit sněmu jiný návrh vnitřních předpisů představuje subjektivní okolnost související s programem sněmu, nikoliv objektivní skutečnost mající příčinu v trvání mimořádného opatření při epidemii a znemožňující či podstatně znesnadňující jeho konání.
7. Podle druhé žalobní námitky nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v rozporu **výkladu ustanovení § 6 odst. 3 zákona o auditorech**, potažmo samotného tohoto ustanovení, s ústavním pořádkem. Žalovaná měla toto ustanovení vykládat ústavně konformním způsobem v souladu s čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu je nepřipustné, aby pouhé zahájení trestního stíhání proti určité osobě bylo důvodem, aby tuto osobu postihly závažné negativní důsledky (nálezy ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07, ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 18/07, ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13). Není možné, aby následkem zahájení trestního stíhání bylo omezení práv trestně stíhané osoby, bez možnosti správního orgánu přihlédnout ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem případu. Není tedy povinností Komory na každé zahájení trestní stíhání auditora, resp. auditorské společnosti, reagovat automatickým pozastavením výkonu jejich činnosti.
8. Žalobkyně poukázala na to, že podle jejího názoru je **usnesení o zahájení jejího trestního stíhání zcela nepřezkoumatelné a nedůvodné**. Trestní stíhání zahájené na základě usnesení orgánů činných v trestním řízení, které odporuje § 134 odst. 2 trestního řádu, nemůže být podkladem pro pozastavení výkonu auditorské činnosti.
9. Žalobkyně dále s odkazem na příslušná ustanovení zákonů poukázala na to, že v případě ostatních srovnatelných svobodných povolání (např. daňoví poradci, advokáti, notáři) je pozastavení činnosti v případě trestního stíhání upraveno pouze jako možnost, nikoliv jako automatický následek takové okolnosti. To žalobkyně považuje za projev práva na profesní samosprávu s odkazem na čl. 21 odst. 1 LPS a nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 40/06. Je třeba, aby i v řízení o pozastavení výkonu auditorské činnosti podle § 6 odst. 3 zákona o auditorech byla zachována taková míra správního uvážení, která dovolí provést úvahu o nezbytnosti a přiměřenosti takového opatření, včetně přihlédnutí ke specifickým okolnostem případu.
10. Žalobkyně dále zmínila, že marně poukazovala na to, že předmětná trestná činnost nesouvisí s výkonem auditorské činnosti. K trestné činnosti mělo dojít jednáním, které nemělo žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepříznivý následek pro třetí osobu nebo zájem chráněný trestním zákoníkem, neboť nebylo nikdy dokončeno a nevznikla jím žádná škoda.

11. Žalobkyně dále s odkazem na ustanovení zákona o auditorech [§ 5 odst. 1 písm. d), h), § 5 odst. 4 písm. a), b), § 4 odst. 7 ve spojení s § 4 odst. 4 písm. a), b), § 7 odst. 3 písm. c), d), § 6 odst. 5 písm. a)] dovozuje, že podmínkou získání oprávnění k auditorské činnosti není, aby proti žadateli nebylo zahájeno trestní stíhání, ale pouze absence pravomocného odsouzení, potažmo zachovalost dobré pověsti. Pozastavení výkonu auditorské činnosti je stejně závažné, jako nevydání oprávnění k výkonu auditorské činnosti nebo uložení zákazu jejího výkonu z důvodu ztráty bezúhonnosti. Automatické pozastavení výkonu auditorské činnosti tak žalobkyně shledává jako zcela nepřiměřený následek zahájení trestního stíhání, zejm. při porovnání s podmínkami zahájení a zákazu výkonu této činnosti.
12. Závěrem žalobkyně dává v této souvislosti soudu v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy podnět k předložení věci Ústavnímu soudu k rozhodnutí o otázce ústavnosti § 6 odst. 3 zákona o auditorech.
13. Žalobkyně tedy navrhl soudu zrušit napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení.
14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s ohledem na shodné námítky, které již byly orgány obou stupňů vypořádány, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Podle žalované je žalobkyně nekonzistentní, když na jedné straně uvádí, že předmětem její činnosti je především auditorská činnost, avšak dále z žaloby plyne, že příjmy z této činnosti tvoří zhruba jednu třetinu jejího obrátu, když poskytuje ještě služby účetního a daňového poradenství. Nelze tedy uvažovat o likvidačním dopadu pozastavení výkonu její auditorské činnosti, ani dopadu na její jedinou statutární auditorku, která je nadto jedinou akcionářkou v jiné obchodní společnosti zajišťující účetnictví pro 48 subjektů (s odkazem na údaje z obchodního rejstříku této společnosti).
16. Žalovaná trvá na svých stanoviscích ohledně usnášeníschopnosti výkonného výboru a možnosti konání sněmu, jak jsou formulována v napadeném rozhodnutí. Argumenty žalobkyně jsou toliko účelové a rovněž neberou v potaz skutečnost, že příslušná manažerská rozhodnutí související s konáním sněmu nelze přijmout a provést v den konání sněmu, ale s předstihem vycházejícím mimo jiné z (nejisté) predikce vývoje pandemie covid-19 či existujícího nebo možného omezení činnosti třetích subjektů, jejichž smluvní spolupráce je nezbytná. Pronájem vhodných konferenčních prostor nepřipadal v úvahu. Sněm není zasedáním veřejných osob ani shromážděním za účelem výkonu podnikání či plnění povinností veřejného funkcionáře, jak se mylně domnívá žalobkyně.
17. Danou věc nelze omezit pouze na otázku právní, ale je třeba vzít v potaz rovněž realitu a praktické hledisko organizování takovéto akce, když definitivní rozhodnutí o konání sněmu muselo být učiněno dříve než k 19. 11. 2020 (původní termín konání) na základě řady proměnlivých faktorů. Vzhledem k časovému a organizačnímu hledisku tak Komora musela aplikovat § 20 odst. 1 lex covid a prodloužit funkční období členů výkonného výboru. Možnost hlasování per rollam podle § 19 odst. 1 lex covid byla využita v souvislosti s organizací sněmu v květnu 2021. Odstup mezi termínem konání původního sněmu a konáním distančního sněmu je legitimní a odůvodněný rovněž potřebou předložit znění vnitřních předpisů reagující na nastalou situaci. Řízení Komory bylo zajištěno legálním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prodloužením funkčního období sedmi členům výkonného výboru při splnění předpokladu podle § 18 odst. 1 lex covid.

18. K samotnému důvodu pozastavení výkonu auditorské činnosti žalobkyně žalovaná uvedla, že není úkolem Komory ani odvolacího orgánu přezkoumávat a hodnotit, nakolik je pravomocné usnesení o zahájení trestního stíhání přezkoumatelné či důvodné (když nadto stížnost proti tomuto usnesení byla státním zástupcem zamítnuta). Pozastavení výkonu této činnosti není ani vázáno na zodpovězení předběžné otázky, zda byl spáchán trestný čin, ale je spojeno s objektivní skutečností spočívající „již“ v zahájení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin (srov. § 6 odst. 3 zákona o auditorech).
19. Uvedená povinnost stanovená zákonem o auditorech je kogentní („pozastaví“) a nelze si představit, že by Komora tomuto požadavku svévolně nevyhověla a fakticky novelizovala právní úpravu svou rozhodovací praxí tak, že se jedná o možnost v rámci správního uvážení. Jednalo by se o nezákonný postup.
20. V reakci na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/07 žalovaná uvádí, že z něj rozhodně nevyplývá, že by Ústavní soud aproboval postup, kdy se správní orgán na základě vlastní extenzivní interpretace odchýlí od kogentního znění zákona a přisvojí si možnost správního uvážení. Je zde naopak vyjádřen pokyn tohoto soudu promítnout důsledky protiústavnosti do rozhodovací práce dle dané právní úpravy. Správní orgán však nemůže nahradit posouzení věci Ústavním soudem.
21. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu předloženého žalovanou soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
23. Doručením Oznámení o zahájení řízení o pozastavení výkonu auditorské činnosti dne 19. 11. 2020 (viz doručenko) došlo k zahájení řízení z moci úřední pro podezření, že žalobkyně porušila § 6 odst. 3 zákona o auditorech, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Výkonný výbor k žádosti žalobkyně usnesením ze dne 14. 12. 2020, č. j. 1961/2020/Kr, přerušil řízení do dne nabytí právní moci usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 7. 2020, č. j. NCOZ-2268-1276/TČ-2016-417404-H, jelikož žalobkyně proti němu podala stížnost. Usnesením státního zástupce ze dne 2. 6. 2021, č. j. 2 KZV 14/2018-1430, byla stížnost žalobkyně zamítnuta, neboť nebyla důvodná, usnesení tak nabylo právní moci a odpadl tím důvod přerušení správního řízení. Žalobkyně se k výzvě správního orgánu vyjádřila k podkladům rozhodnutí podáním ze dne 11. 8. 2021.
24. Podle prvostupňového rozhodnutí výkonný výbor považoval za prokázané, že došlo k naplnění podmínek § 6 odst. 3 zákona o auditorech, když vůči žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin. Poukázal na to, že zákon o auditorech v tomto případě nedává možnost žádného správního uvážení, na rozdíl od § 6 odst. 4 tohoto zákona (spáchání neúmyslného trestného činu). Postup podle uvedeného ustanovení je spojen pouze s formální skutečností, tedy zahájením trestního stíhání, bez možnosti posuzování materiální stránky. Jedná se o preventivní a dočasný zásah do práv auditora, jehož přísnost odpovídá náročným etickým požadavkům na výkon této činnosti. S odkazem na čl. 100.1 Etického kodexu je auditorská činnost provozována ve veřejném zájmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Ke zpochybnění usnášeníschopnosti je v rozhodnutí výkonného výboru konstatováno, že byly naplněny podmínky § 18 ve spojení s § 20 odst. 1 lex covid. Nouzový stav byl v ČR vyhlášen 30. 9. 2020 a trval od 5. 10. 2020 do 14. 2. 2021. Sněm Komory se měl konat dne 19. 11. 2020 prezenční formou. Tvzení žalobkyně, že konání sněmu za účasti 200-300 auditorů při vyhlášeném nouzovém stavu a platných epidemických omezeních nebylo ani „podstatně znesnadněno“ jsou účelová. V souladu s lex covid skončil výkonnému výboru mandát dne 14. 5. 2021 (uplynutím 3 měsíců jdoucích od 14. 2. 2021). Oznámení o zahájení řízení bylo vydáno platně a žalobkyně měla možnost uplatnit všechny zákonné procesní prostředky, což také učinila.
26. Z napadeného rozhodnutí Rady pro veřejný dohled nad auditem (dále jen „Rada“) se podává, že Rada se nejprve vyjádřila k tomu, proč nevyhověla návrhu žalobkyně na přerušení řízení o odvolání z důvodu, že u Městského soudu v Praze (pod sp. zn. 9 Ad 7/2021) byla projednávána správní žaloba statutární auditorky žalobkyně, které byla pozastavena činnost ze shodných důvodů jako žalobkyni, neboť to nepředstavuje překážku bránící projednání této věci žalobkyně. V případě nevyhovění návrhu na přerušení řízení podle § 64 odst. 3 správního řádu nemusí být vydáno usnesení.
27. K protiústavnímu postupu výkonného výboru Rada uvedla, že není orgánem povolaným k posouzení ústavnosti ustanovení ZoA. Odkázala na čl. 95 odst. 2 Ústavy s tím, že není „soudcem obecného soudu“ a na § 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Rada rovněž nemůže posuzovat, nakolik je přezkoumatelné a důvodné pravomocné usnesení o zahájení trestního stíhání. Pozastavení výkonu auditorské činnosti není vázáno na posouzení předběžné otázky, zda byl spáchán trestný čin. Takové rozhodnutí je spojeno s objektivní skutečností spočívající „již“ v zahájení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin. Jde tedy pouze o to, zda takové trestní stíhání nastalo či nikoliv. Právní úprava nepočítá s tím, že by mělo být vyčkáno takového rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení a do té doby by řízení mělo být přerušeno podle § 57 odst. 1 písm. c) a odst. 2 správního řádu. Prvním krokem je tedy pozastavení výkonu auditorské činnosti vázané na pravomocné usnesení o zahájení trestního stíhání a jako druhý krok následuje buď obnovení výkonu auditorské činnosti nebo její zákaz pro ztrátu bezúhonnosti nebo pro uložení trestu zákazu činnosti trestním soudem. Žádný vliv nemá ani to, o jakou trestnou činnost se jedná. K námitce, že jednání nebylo dokonáno, lze poukázat na koncept ohrožovacích trestných činů.
28. Zákon Komore stanoví kogentní postup, kterému tato nemůže svévolně nevyhovět a nemůže rozhodovací praxí „novelizovat“ právní úpravu (užitím správního uvážení). Fakultativní varianta pozastavení výkonu je vyhrazena pro trestné činy spáchané z nedbalosti v souvislosti s prováděním auditorské činnosti. K žalobkyní namítané judikatuře Ústavního soudu Rada poznamenala, že z ní nevyplývá, že by Ústavní soud aproboval postup, kdy by se správní orgán na základě vlastní extenzivní interpretace odchýlil od kogentního znění zákona a přisvojil si možnost správního uvážení. Rada nemůže posuzovat námitky ohledně nedůvodnosti trestního stíhání ani činit závěry ohledně případné viny.
29. K námitce usnášeníschopnosti výkonného výboru Rada uvedla, že se ztotožňuje s názorem Komory stran důvodů pro odložení původně plánovaného konání sněmu dne 19. 11. 2020. Komora při plánování směnu vycházela z předpokladu, že se bude konat prezenčně. Elektronické hlasování bylo možností k využití v rámci prezenčního sněmu, přičemž možnost volby orgánů Komory na dálku nebyla upravena vůbec. Pověřit jiného auditora

k výkonu hlasovacích práv je právem každého auditora a Komora nemá možnost toto vynucovat. Z mnoha uvedených důvodů mohl sněm proběhnout až na jaře 2021 (související administrativní kroky, nemožnost pronájmu konferenčních prostor, příprava návrhu vnitřních předpisů pro možnost konání distančního sněmu v budoucnu). Taková manažerská rozhodnutí ohledně konání sněmu nelze přijmout „ze dne na den“. Sněm není zasedáním veřejných osob, ani shromážděním za účelem výkonu podnikání či plněním povinností veřejného funkcionáře.

30. Rada nevidí překážku pro aplikaci § 20 odst. 1 v návaznosti na § 18 odst. 1 lex covid, neboť uplatnění mimořádných opatření při epidemii fakticky znemožnilo, resp. natolik ztížilo podmínky pro konání sněmu, že zákonné podmínky pro aplikaci těchto ustanovení byly splněny. Byla splněna rovněž časová podmínka ustanovení, když funkční období sedmi členů mělo uplynout ke dni 21. 11. 2020, tudíž právo na jeho prodloužení bylo aplikováno do 31. 12. 2020.

IV.

Posouzení žaloby

31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
32. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaná nevyjádřila ve stanovené lhůtě s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí, a žalobkyně s projednáním věci bez nařízení jednání k dotazu soudu výslovně souhlasila.
33. Podle § 31 odst. 1. zákona o auditorech: *„Komora je samosprávnou organizací všech auditorů. Komora má sídlo v Praze. Komora je právnickou osobou“.*
34. Podle § 6 odst. 3 zákona o auditorech: *„Komora pozastaví auditorské společnosti výkon auditorské činnosti, pokud proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně, a to do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto trestní stíhání končí.“*
35. Podle § 6 odst. 4 zákona o auditorech: *„Komora může pozastavit auditorské společnosti výkon auditorské činnosti, pokud proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s prováděním auditorské činnosti. Výkon auditorské činnosti může být z tohoto důvodu pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto trestní stíhání končí.“*
36. Podle § 20 odst. 1 lex covid: *„Pokud uplyne funkční období člena voleného orgánu právnické osoby, prodlužuje se jeho funkční období do uplynutí 3 měsíců ode dne následujícího po dni skončení mimořádného opatření při epidemii; to platí i tehdy, uplyne-li funkční období v době 1 měsíce ode dne následujícího po dni skončení mimořádného opatření při epidemii.“*
37. Podle § 18 odst. 1 lex covid: *„Práva a povinnosti podle § 20 až 22 vznikají jen v době trvání mimořádného opatření při epidemii, v jehož důsledku je znemožněno nebo podstatně znesnadněno konání zasedání orgánu právnické osoby, nejdéle však do 31. prosince 2020, není-li dále stanoveno jinak.“*
38. Žaloba obsahuje dva okruhy námitek, které již byly žalobkyní uplatněny a vypořádány Radou v odvolacím řízení. Za prvé žalobkyně namítá nesprávné složení Výkonného výboru

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Komory, resp. nemožnost jeho usnášeníschopnosti z důvodu uplynutí funkčního období jeho sedmi členům a nemožnost aplikace § 18 odst. 1 ve spojení s § 20 odst. 1 lex covid za účelem „prodloužení“ funkčního období těmto členům. Za druhé žalobkyně napadá ústavnost § 6 odst. 3 ZoA s podnětem k předložení věci za účelem posouzení ústavnosti tohoto ustanovení Ústavnímu soudu (čl. 95 odst. 2 Ústavy). Soud uvedené námitky neshledal důvodnými.

39. K první žalobní námitce lze uvést, že řízení bylo zahájeno doručením rozhodnutí o zahájení řízení a to dne 19. 11. 2020. S ohledem na skutečnost, že mandát oněch sedmi členů Výkonného výboru měl uplynout až dne 21. 11. 2020, bylo řízení platně a účinně zahájeno. Samotné rozhodnutí o pozastavení činnosti ze dne 6. 9. 2021 bylo vydáno po konání sněmu distanční formou dne 10. 5. 2021. Soud tedy uzavírá, že řízení bylo zahájeno i ukončeno výkonným výborem ve správném složení, který tedy byl usnášeníschopný.
40. V průběhu řízení došlo pouze rozhodnutím ze dne 14. 12. 2020 k přerušení tohoto řízení. Soud má předně za to, že i kdyby toto rozhodnutí neučinil výkonný výbor ve správném složení, neměla by tato vada za následek nezákonnost samotného rozhodnutí o pozastavení činnosti, které bylo přijato již v novém složení, jelikož by ve svém důsledku pouze znamenala, že řízení přerušené nebylo. Žalobní námitka nezákonnosti rozhodnutí Výkonného výboru Komory z důvodu nedostatku jeho usnášeníschopnosti je proto dle soudu nedůvodná.
41. Soud nicméně k žalobní námitce nedostatku usnášeníschopnosti z důvodu nemožnosti aplikace lex covid na žalovanou uvádí dále následující.
42. Ve shodě s tím, co uvedl výkonný výbor v prvostupňovém rozhodnutí, soud ověřil, že nouzový stav byl v ČR vyhlášen dne 30. září 2020 (usnesením Vlády ČR č. 391/2020 Sb., o vyhlášení nouzového stavu pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru /označovaný jako SARS CoV-2/ na území České republiky na dobu od 00:00 hodin dne 5. října 2020 na dobu 30 dnů) a trval od 5. října 2020 do 14. února 2021 (po prodloužení usnesením Vlády ČR č. 439/2020 Sb. ze dne 30. října 2020, č. 471/2020 Sb. ze dne 20. listopadu 2020, č. 521/2020 ze dne 10. prosince 2020, č. 593/2020 Sb. ze dne 23. prosince 2020 a č. 21/2021 Sb. ze dne 22. ledna 2021). Další nouzový stav byl vyhlášen dne 14. února 2021 (usnesením Vlády ČR č. 59/2021 Sb., o vyhlášení nouzového stavu pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru /označovaný jako SARS CoV-2/ na území České republiky na dobu od 00:00 hodin dne 15. února 2021 na dobu 14 dnů) od 15. února 2021 do 26. února 2021 (usnesení Poslanecké sněmovny č. 84/2021 Sb., o zrušení nouzového stavu). Následně byl nouzový stav vyhlášen dne 26. února 2021 (usnesením Vlády ČR č. 96/2021 Sb.) od 27. února 2021 do 11. dubna 2021 (prodloužen usnesením Vlády ČR č. 146/2021 Sb., ze dne 26. března 2021).
43. V návaznosti na tato usnesení byla vydána Usnesení vlády České republiky ze dne 21. října 2020 č. 1078 o přijetí krizového opatření a Usnesení vlády České republiky ze dne 26. října 2020 č. 1102, která omezila pohyb, pobyt a kontakt s jinými osobami a to ode dne 22. října 2020 od 06:00 hod. resp. od 26. 10. 2020 do dne 3. listopadu 2020 do 23:59, které bylo následně Usnesením vlády České republiky ze dne 30. října 2020 č. 1113 prodlouženo do 20. listopadu 2020.
44. Dle § 33 odst. 1 zákona o auditorech: „*Nejvyšším orgánem Komory je sněm. Právo účastnit se sněmu mají všichni statutární auditori zapsaní v rejstříku. Sněm svolává nejméně jednou za dva*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

roky výkonný výbor Komory, a to ve lhůtách a způsobem stanoveným vnitřním předpisem Komory. Výkonný výbor Komory svolá sněm kdykoli, požádá-li o to písemně v průběhu 60 po sobě jdoucích dní alespoň třetina statutárních auditorů nebo požádá-li o to dozorčí komise; výkonný výbor je povinen svolat v těchto případech sněm tak, aby se uskutečnil nejpozději do 3 měsíců ode dne svolání.

45. Dle odst. 2 věta druhá písm. a): „Sněmu přísluší volit a odvolávat ze statutárních auditorů přímou a tajnou volbou členy orgánů Komory a jejich náhradníky“
46. Dle ust. § 34 odst. 1: „Výkonný výbor je výkonným orgánem Komory. V čele výkonného výboru stojí prezident Komory, který je statutárním orgánem Komory.“
47. Dle odst. 2: „Výkonný výbor má 14 členů. Klesne-li počet členů výkonného výboru pod stanovený počet, jsou doplněni z řad náhradníků. Počet náhradníků, způsob jejich volby a postup při doplňování počtu členů výkonného výboru stanoví statut Komory.“
48. Dle odst. 3: „Výkonný výbor vykonává činnosti, které jsou
 - a) stanoveny tímto zákonem Komore a nepřísluší zároveň jiným orgánům Komory,
 - b) určeny statutem Komory a
 - c) na něj delegovány usnesením sněmu.
49. Podle § 5 odst. 3 písm. b) Statutu Komory auditorů České republiky: „Výkonnému výboru přísluší zejména rozhodovat o pozastavení výkonu auditorské činnosti.“
50. K námitce, že na Komoru se nevztahují ustanovení lex covid o prodloužení mandátů členů výkonného výboru, neboť je veřejnoprávní osobou zřízenou zákonem a na zasedání jejich orgánů se nikdy nevztahovala omezení hromadných akcí ani volného pohybu osob, přičemž okruhem účastníků sněmu není veřejnost, ale jen auditori a vybrané další osoby, lze uvést následující:
51. Z uvedených ustanovení Statutu Komory vyplývá, že Komora auditorů ČR je samosprávnou profesní organizací zřízenou zákonem o auditorech za účelem správy auditorské profese v ČR, stejně, jako jsou např. Česká advokátní komora, Exekutorská komora ČR či Notářská komora ČR.
52. Pro dokreslení postavení „auditorů“ [legislativní zkratka podle § 2 písm. f) ZoA v platném znění pro statutárního auditora i auditorskou společnost] lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 154/2014 – 37, kde se uvádí, že: „[31] Postavení auditorů je vymezeno zejména jejich právy a povinnostmi. Práva a povinnosti auditorů stanoví § 21 zákona o auditorech. Ustanovení § 13 zákona o auditorech pak stanoví, že [a]uditor při provádění své činnosti dodržuje etický kodex, který je minimálním standardem profesní etiky auditora. **Etický kodex stanoví zejména bližší podmínky dodržování zásady bezúhonnosti, nezávislosti, nestrannosti, odborné způsobilosti a náležité péče, a to pro výkon auditorské činnosti, jako činnosti ve veřejném zájmu.** Etický kodex vydává Komora jako svůj vnitřní předpis. Při jeho zpracování respektuje mezinárodní etické požadavky, zejména etický kodex Mezinárodní federace účetních.“
53. Shora citovaná usnesení vlády v bodě II. zakázala „volný pohyb osob na území celé České republiky v době od 05:00 hod. do 20:59 hod“ s tím, že v dalších odstavcích byly stanoveny výjimky, které se však na sněm Komory nevztahovaly. Sněm se tedy konat nemohl a ustanovení lex covid se na Komoru uplatnil, jelikož se jedná o právnickou osobu.

54. V důvodové zprávě k zákonu č. 601/2020 Sb. se k § 18 lex covid uvádí: „*V souvislosti s rozšířením druhé vlny onemocnění COVID-19, dochází od září 2020 v České republice k přijímání celé řady omezujících opatření, mimo jiné takových, která mají dopady na fungování právnických osob. Jde především o opatření limitující počet osob, které se mohou potkávat ve vnitřních prostorách budov, což ztěžuje především konání zasedání nejvyšších orgánů právnických osob (shromáždění a ustavujících schůzí SVJ, schůzí bytových družstev, valných hromad kapitálových společností apod.).*“
55. Sněm Komory se měl konat dne 19. 11. 2020 prezenční formou. Soud souhlasí s tím, že za situace, kdy byl vyhlášen nouzový stav dne 30. 9. 2020 a trval od 5. 10. 2020 až do 11. 4. 2021 (v důsledku čtených prodloužení, viz výše), na základě kterého byla vydána mimořádná opatření omezující volný pohyb a kontakty osob, nebylo možné sněm konat. Rada v napadeném rozhodnutí vysvětlila důvody, pro které se sněm konat nemohl (elektronické hlasování k využití pouze v rámci prezenčního sněmu; možnost volby orgánů Komory na dálku nebyla upravena; pověření jiného auditora k výkonu hlasovacích práv nebylo možno vynutit; nutné související administrativní kroky; nemožnost pronájmu konferenčních prostor; příprava návrhu vnitřních předpisů pro možnost konání distančního sněmu v budoucnu). Rozhodnutí tedy není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. To, že rozhodnutí nevyjmenovává konkrétní mimořádná opatření, která obsahovala konkrétní omezení, dle soudu nepředstavuje takový nedostatek v odůvodnění rozhodnutí, který by měl za následek jeho nepřezkoumatelnost. Soud tedy souhlasí s tím, že konání sněmu bylo podstatně znesnadněno, resp. zcela znemožněno, jak požaduje § 18 odst. 1 lex covid.
56. Podle soudu došlo v uvedeném případě rovněž k naplnění podmínek § 20 odst. 1 lex covid, neboť se v případě těchto sedmi členů Výkonného výboru Komory jednalo o členy voleného orgánu právnické osoby, když Komora je právnickou osobou dle § 31 odst. 1. zákona o auditorech) a jednalo se o členy voleného orgánu (§ 33 zákona o auditorech). V tomto ohledu soud souhlasí s tím, že za této situace došlo k prodloužení mandátů sedmi členům výkonného výboru v souladu s § 20 odst. 1 lex covid za použití § 18 odst. 1 lex covid, jak odůvodnily správní orgány.
57. Závěry žalované v tomto směru jsou podle soudu přesvědčivé a přezkoumatelné. Soud rovněž neshledal, že by došlo k porušení ustanovení § 134 odst. 2 věta před středníkem správního řádu, podle kterého: „*Kolegiální orgán je způsobilý se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jeho členů; usnesení kolegiálního orgánu je přijato nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů.*“, neboť ze shora uvedených důvodů došlo k prodloužení mandátů sedmi členům výkonného výboru, a z ničeho není zřejmé, že by nebyla zajištěna přítomnost nadpoloviční většiny jeho členů. Žalobkyně ani neuvádí, proč mělo dojít k porušení tohoto ustanovení, resp. kolik členů bylo fakticky přítomno, a nenapadá ani přímo blíže samotný průběh zasedání výkonného výboru, který rozhodnutí o pozastavení výkonu auditorské činnosti žalobkyni přijal dne 6. 9. 2021. Žalobkyně jen povšechně uvádí, že tento nebyl usnášeníschopný. Soud však není povinen domýšlet za žalobce argumenty, které by měl v žalobě uvádět sám (srov. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, či ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), zejm. lze odkázat na tezi, že: „*Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
58. Ke druhé žalobní námitce, tj. námitce „protiústavnosti“ ustanovení § 6 odst. 3 ZoA, lze uvést následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

59. Není především rozhodné, zda se žalobkyně dopustila úmyslné trestné činnosti kladené jí za vinu „bezprostředně v souvislosti s výkonem auditorské činnosti“, jak zdůrazňuje žalobkyně (když uvádí, že se trestné činnosti v souvislosti s výkonem auditorské činnosti nedopustila). Ustanovení § 6 odst. 3 ZoA jasně stanoví, že „Komora pozastaví“ auditorské společnosti výkon auditorské činnosti z důvodu, že proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro „úmyslný“ trestný čin. Není tedy rozhodné, o jaký trestný čin se jedná, jen to, že musí být spáchán ve formě úmyslu. Tato úprava je rozdílnou oproti § 6 odst. 4 ZoA, který umožňuje fakultativní rozhodnutí Komory o pozastavení výkonu auditorské činnosti („Komora může pozastavit“), v případě, že bylo proti takové auditorské společnosti zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný „z nedbalosti“, a nadto ještě „v souvislosti s prováděním auditorské činnosti“. Zákonodárce tedy provedl tuto diferenciaci, vědom si možných nepříznivých následků pozastavení auditorské činnosti. Pokud by zákonodárce nějakou formu správního uvážení („může pozastavit“) považoval za vhodnou i u úmyslných trestných činů, jistě by to tak v zákoně výslovně stanovil. Pozastavení nadto není definitivním důsledkem zahájení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin, když pak následuje buď obnovení výkonu auditorské činnosti nebo její zákaz pro ztrátu bezúhonnosti nebo pro uložení trestu zákazu činnosti trestním soudem.
60. Podle komentářové literatury (KRÁLÍČEK, Vladimír. *Zákon o auditorech: komentář*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 6, dostupné prostřednictvím systému ASPI): „Paragraf 6 odlišuje důvody pozastavení výkonu auditorské činnosti v závislosti na tom, zda bylo proti auditorovi nebo auditorské společnosti zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně nebo z nedbalosti, navíc nedbalostní trestné činy jsou brány v úvahu jen takové, které souvisejí s prováděním auditorské činnosti.“
61. Zákon tedy v daném případě (§ 6 odst. 3 ZoA) nestanoví fakultativní možnost rozhodnout o pozastavení výkonu auditorské činnosti a je kategorický, jelikož platí, že zde není žádná možnost pro užití institutu správního uvážení. S existencí určitého shora popsaného a řádně zjištěného skutkového stavu je zde totiž jednoznačně spojen jediný nutný právní následek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 4 As 26/2004-51: „**Institut správního uvážení (diskrece) přichází v úvahu tehdy, jestliže s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný nutný právní následek, nebo je posuzovaný skutkový stav spojován s více hledisky. Správní uvážení přitom může podle povahy věci přicházet v úvahu jak v hypotéze, tak v dispozici a nakonec i v sankci normy správního práva. Kde jsou pro to dány objektivní předpoklady, normy správního práva tady svou konstrukcí a svým obsahem umožňují, aby orgány veřejné správy po zvážení předmětných okolností zvolily jedno z více danou právní normou předvídaných řešení, a to zpravidla ve spojení s možností vyhodnocení naplnění či dopadu předepsaných hledisek pro posuzovaný skutkový stav. Normy správního práva v takových případech buďto počítají s tím, že určité rozhodnutí správní orgán vydat může, ale také nemusí, nebo pro vydání určitého rozhodnutí počítají s více jeho možnými variantami, a to zpravidla právě ve spojení s hledisky, na jejichž posouzení je vázán zjišťovaný a hodnocený skutkový stav. Správní orgán pak v každém takovém případě určuje v mezích daných mu vždy příslušnou normou správního práva konkrétní způsob řešení sám. Smysl správního uvážení přitom spočívá v jeho objektivizovaném uplatňování, proto správní uvážení nemůže znamenat libovůli správních orgánů, jež by příp. vedla k překročení stanovených mezí správního uvážení, nebo dokonce k jeho zneužití.**“ (pozn.: zvýrazněno soudem).
62. K poznámce žalobkyně, že její trestná činnost neměla bezprostřední souvislost s výkonem auditorské činnosti lze uvést, že z usnesení o zahájení trestního stíhání plyne něco jiného, a

sice že žalobkyně se měla dopustit jednání v souvislosti s prováděním auditorské činnosti, když jednání mělo spočívat v tom, že se jednatelka žalobkyně podílela na zjednání výhody pro žalobkyni při zadávání veřejné zakázky na provedení auditu účetní závěrky. S ohledem na shora uvedené však toto nemá pro věc význam, když ustanovení § 6 odst. 3 ZoA nerozlišuje, zda byl úmyslný trestný čin spáchán v souvislosti s výkonem auditorské činnosti či nikoliv. Shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu jasně uvádí, že: „[42] ... Rozhodující je, že osobní působnost zákona o auditorech vymezila okruh subjektů jasně tak, že do ní vždy spadají auditori. Je nerozhodné, jakou činnost přitom provádějí, pokud jde o činnost podle zákona o auditorech.“ (shora již citovaný rozsudek sp. zn. 10 As 154/2014, kde byl řešen „rozdíl“ mezi „povinnými“ a „nepovinnými“ audity).

63. Pokud žalobkyně namítá rozdílnost právní úpravy týkající se auditorů a dalších svobodných povolání (např. daňoví poradci, advokáti, notáři), soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 154/2014 – 37, k postavení auditorů s odkazem rovněž na § 24 odst. 1 a 2 ZoA v tehdy platném znění dále uvádí: „[36] Z dosud uvedeného zdejší soud nemá žádné pochybnosti o tom, že postavení auditorů ve smyslu legislativní zkratky dle § 2 písm. e)[pozn. soudu: nyní písm. f)] zákona o auditorech, jejich práva a povinnosti a provádění činnosti týkající se ověřování veškerých ekonomických informací se řídí vždy zákonem o auditorech. Při své činnosti jsou na auditory kladené vysoké požadavky na kvalitu jejich činnosti, která podléhá dozoru ze strany samosprávních organizací, již je Komora auditorů ČR.“ (pozn.: zvýrazněno soudem). Soud má za to, že zákonodárce zcela vědomě upravil právě s ohledem na předmět jejich činnosti postavení auditorů přísněji.
64. K namítanému usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. III. ÚS 3150/20, soud uvádí, že tímto usnesením byla odmítnuta ústavní stížnost jednatelky žalobkyně (statutární auditorky žalobkyně), zčásti jako návrh podaný po lhůtě a zčásti jako návrh, k jehož projednání není Ústavní soud příslušný. V dané věci žalobkyně tedy nemá uvedené usnesení Ústavního soudu žádnou relevanci.
65. Žalobkyně se rovněž odvolávala na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 29. 7. 2021, sp. zn. I. ÚS 1920/21. Jak soud zjistil, tímto usnesením Ústavní soud odmítl ústavní stížnost jednatelky žalobkyně (statutární auditorky) proti rozhodnutí v související věci, kdy jednatelce byl pozastaven výkon auditorské činnosti. Tato ústavní stížnost je spojena s návrhem na zrušení § 6 odst. 1 ZoA, který je obdobným ustanovením, jako v případě žalobkyně ustanovení § 6 odst. 3 ZoA, avšak ve vztahu ke statutárnímu auditorovi (tj. jednatelce žalobkyně). Zde se konstatuje, že: „[...]Stěžovatelka nicméně dále nedokládá, že by se obdobný problém jako v jejím případě objevoval ve větším množství jiných případů, nepoukazuje na konkrétní rozhodnutí správních soudů, z nichž by plynula protiústavní aplikace dané zákonné úpravy, netvrdí nerespektování judikatury Ústavního soudu, neargumentuje mimořádnými sociálními dopady napadeného rozhodnutí apod., což by teprve mohly být v konkrétním případě typové situace, kdy by bylo namístě uvažovat o prolomení principu subsidiarity ve prospěch co nejrychlejší a efektivní zjednání nápravy Ústavním soudem. [pozn.: zvýrazněno soudem]. Ustanovení § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu totiž pamatuje na situace, kdy má mít řešení otázky plynoucí z ústavní stížnosti zjevný dopad na širší okruh případů (srov. výslovný zákonný požadavek „podstatného“ přesahu, nikoliv přesahu jakéhokoliv), tzn., musí mít znaky obecnosti, opakovatelnosti, neomezenosti daným případem (bod 15 usnesení sp. zn. II. ÚS 2888/18 ze dne 15. 10. 2019).“ (pozn.: zvýrazněno soudem).
66. Soud se domnívá, že tyto závěry lze použít i v nyní projednávané věci, neboť ustanovení § 6 odst. 1 ZoA a § 6 odst. 3 ZoA jsou shodná, liší se toliko tím, že jedno míří na úmyslné trestné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jednání statutárního auditora, druhé na úmyslné trestné jednání auditorské společnosti. Žalobkyně nadto ani žádné specifické okolnosti svého případu nekonkretizuje a neuvádí žádný „podstatný“ přesah, resp. zjevný dopad tohoto ustanovení na širší okruh případů.

67. K dílčí námitce provázené odkazy na nálezy Ústavního soudu, že není možné, aby následkem zahájení trestního stíhání bylo omezení práv trestně stíhané osoby, bez možnosti správního orgánu přihlédnout ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem případu, s tím, že tedy není povinností Komory na každé zahájené trestní stíhání auditora, resp. auditorské společnosti, reagovat automatickým pozastavením výkonu jejich činnosti, lze odkázat na již shora uvedené. Zákon o auditorech v § 6 odst. 3 jasně stanoví obligatorní postup Komory při rozhodování o pozastavení výkonu auditorské činnosti auditorské společnosti, pokud proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně, bez možnosti jiného postupu či správního uvážení. Naopak právě opačný a tím pádem i svévolný (zákon nerespektující) postup Komory by byl nezákonný. Z žalobkyní uváděné judikatury Ústavního soudu neplyne, že by se snad správní orgány měly odchýlovat od kogentního znění právních předpisů a užít správního uvážení i za takové situace, kdy to zákon nepřipouští, resp. kdy s existencí určitého skutkového stavu je jednoznačně spojen jediný nutný právní následek (tj. pozastavení výkonu auditorské činnosti jako důsledek zahájení trestního stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně).
68. Závěrem tedy podle názoru soudu byly splněny základní zákonné předpoklady pro to, aby bylo napadené rozhodnutí vydáno. Není sporu o tom, že proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání uvedeného zločinu, tj. pro trestný čin spáchaný úmyslně (srov. § 14 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Na tom nic nemění skutečnost, že žalobkyně v postavení obviněného se svým trestním stíháním nesouhlasí, zpochybňuje jeho důvodnost a brojí proti němu prostředky, jež jí normy trestního práva procesního poskytují. Ani řízení o pozastavení výkonu auditorské činnosti, ani řízení o žalobě podle § 65 a násl. soudního řádu správního, nemůže sloužit k tomu, aby Komora auditorů, resp. správní soud, zkoumali a hodnotili důvodnost zahájení trestního řízení a jeho procesní bezvadnost.
69. Je tedy třeba odmítnout jako nepřipadné námitky žalobkyně, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně je nepřezkoumatelné a nedůvodné a trestní stíhání zahájené na základě usnesení orgánů činných v trestním řízení odporuje § 134 odst. 2 trestního řádu, a proto nemůže být podkladem pro pozastavení výkonu auditorské činnosti. Jedině trestní soud je oprávněn posoudit, zda předmětná trestná činnost žalobkyně souvisela s výkonem auditorské činnosti, a zabírat se (trestními) okolnostmi této věci (že k trestné činnosti mělo dojít jednáním, které nemělo žádný nepříznivý následek pro třetí osobu nebo zájem chráněný trestním zákoníkem, neboť nebylo nikdy dokončeno a nevznikla jím žádná škoda atp.), což měla žalobkyně použít jako obranu v rámci trestního řízení. Ve správním řízení takové námitky však nemají místo.
70. Zákonodárcem přijaté řešení (automatické pozastavení výkonu auditorské činnosti jako následek zahájení trestního stíhání při porovnání s podmínkami zahájení a zákazu výkonu této činnosti) lze odůvodnit již jen pochybností o trestní zachovalosti již „fungujícího“ auditora a zájmu nejen klientů, ale celé společnosti na tom, aby tento řádně vykonával auditorskou činnost, oproti tomu, když někdo nový do profese teprve vstupuje (kde je ještě prostor pro rozptýlení pochybností, dokud nebyl pravomocně odsouzen [§ 5 odst. 1 písm. h), § 5 odst. 4 ZoA v platném znění]).

71. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal důvodným ani podnět žalobkyně k předložení věci Ústavnímu soudu (podle čl. 95 odst. 2 Ústavy) k rozhodnutí o otázce ústavnosti § 6 odst. 3 zákona o auditorech. Rovněž podle názoru soudu nedošlo ani k porušení žalobkyní namítaných ustanovení Listiny základních práv a svobod.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.